

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Burgera a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Jany Serbovej v trestnej veci odsúdeného **E. F. pre pokračovací trestný čin krádeže** podľa § 247 ods. 2, ods. 3, ods. 6 Tr. zák. (zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005) a iné, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 16. apríla 2014 v Bratislave prerokoval sťažnosť odsúdeného E. F. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 5. marca 2014, sp. zn. 1Ntok 1/2013, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného E. F. **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave uznesením z 5. marca 2014, sp. zn. 1Ntok 1/2013, rozhodol, že podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného E. F. na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2T 4/2004, podaného v jeho prospech zamietal, lebo nezistil podmienky obnovy konania uvedené v § 394 Tr. por.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený F. priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí konanom dňa 5. marca 2014 o návrhu na povolenie obnovy konania, sťažnosť. V jej písomnom odôvodnení namietal, že pri jeho vyjadreniach na verejnom zasadnutí mu nebolo povolené použiť poznámky. Podľa názoru odsúdeného má právo používať akékoľvek poznámky aj v prípade, že ich rovnopis sa už nachádza v spise.

Namietal tiež vyjadrenie prísediaceho sudcu, ktorý odsúdeného označil za klamára potom, čo sa mu snažil vysvetliť ako je možné, že v spise sú predvolania s podpisom odsúdeného.

Ďalej vyslovil nespokojnosť s ustanoveným mu obhajcom, ktorý ho, ako uvádza odsúdený F., „obšľastnil“ na verejnom zasadnutí len dvoma vetami, a to „ja som Váš obhajca a stiahnite návrh“. Preto odmieta obhajcovi zaplatiť čo i len cent.

Berúc do úvahy všetky fakty a okolnosti, odsúdený dospel k záveru, že aj podľa obsahu spisu by dokázal poukázať na značné rozpory, ktoré sa v spise nachádzajú. Okrem toho mu bolo odopreté právo preukázať nevinu, keďže napriek tomu, že „slovenská strana bola informovaná“, procesných úkonov sa zúčastňoval len právny zástupca ex offo, hoci sa ich mal zúčastniť odsúdený.

Odsúdený v závere sťažnosti žiada, aby trestná vec bola vrátená do prípravného konania, kde by mohol poukázať na značné rozpory vo výpovediach svedkov ako aj poškodených.

Na základe podanej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému bola podaná sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť odsúdeného E. F. nie je dôvodná

Návrh na obnovu konania sa týkal rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2008, sp. zn. 2T 4/2004, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. februára 2009, sp. zn. 1 To 12/2008. V 38-mich bodoch rozsudku bol E. F. uznaný za vinného z pokračovacieho trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ a ods. 6 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (spáchanom v časovom úseku od júla 2001 do 27. februára 2002) v jednočinnom súbehu s pokračovacím trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 Tr. zák. a v bodoch 39/ a 47/ rozsudku z pokračovacieho trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ a ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 v jednočinnom súbehu

s pokračovacím trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 Tr. zák. (spáchanom od 1. marca 2002 do 15. marca 2002. Odcudzením vecí v bodoch 1/ až 38/ rozsudku odsúdený spôsobil škodu minimálne v sume 3 506 684,60 Sk a v bodoch 39/ až 47/ rozsudku škodu na odcudzených veciach minimálne v sume 640 279,68 Sk.

Odsúdenému F. bol za to uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere deväť rokov so zaradením na výkon trestu do druhej nápravno-výchovnej skupiny. Tiež trest zákazu pobytu na území hlavného mesta Bratislava na dobu päť rokov. K odsúdeniu E. F. došlo v jeho neprítomnosti v konaní proti ušlému.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že krajský súd rozhodujúci o návrhu odsúdeného E. F. na povolenie obnovy konania okrem zrozumiteľného vysvetlenia podmienok obnovy v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. zákona zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil na str. 15 až str. 17 sťažnosťou napadnutého uznesenia, prečo odsúdeným uvádzané námietky nemajú povahu skutočností alebo dôkazov skôr neznámych, ktoré by same o sebe alebo v spojení s inými už skôr známymi skutočnosťami mohli odôvodniť iné rozhodnutie či už v otázke viny alebo trestu.

Tým, že sa ale krajský súd zaoberal aj procesnou stránkou pôvodného konania a reagoval tak na výhrady odsúdeného jednak proti konaniu ako proti ušlému a jeho výhrady k obhajobe, prekročil rámec posudzovania podmienok obnovy konania.

Obdobnú povahu majú aj dôvody, z ktorých vychádza podaná sťažnosť. Pritom výhrada odsúdeného súvisiaca s použitím poznámok v konaní o návrhu na obnovu nemá oporu ani v zápisnici o verejnom zasadnutí, ktorá napriek prítomnosti obhajcu a ďalších osôb neobsahuje žiadnu námietku odsúdeného.

Inštitút obnovy konania nemôže nahrádzať iné právne inštitúty, napr. dovolanie, takže výhrady odsúdeného F. obsiahnuté v sťažnosti, ktoré mylne považuje za súladné s podstatou obnovy konania, nie sú právne relevantné pre posúdenie rozhodnutia o návrhu na obnovu konania.

Za týchto okolností Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť odsúdeného E. F. ako nedôvodnú zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave dňa 16. apríla 2014

JUDr. Igor B u r g e r , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová